

ספור לחזק דברי רבא

אמימר ומר זוטרא ורב אשי הלכו לפרדס של מרי בר איסק
והאריס נתן להם פירות לאכול מהפרדס

אמימר ורב אשי אכל ,
מר זוטרא לא אכל.

רש"י " לא אכיל" – כי זה גזל כי
הבעל (מרי בר איסק) לא ידע

אחר זמן, בא מרי בר איסק,
ואמר לאריס...

למה לא נתן לרבנים
מהפירות הטובים?

... אבל מר זוטרא לא אכל

תוספות "מר זוטרא לא אכל"

ש: לומדים בבבא קמא שיכול לאכול מאוכל שהביא אריס מחלק שלו של השדה, אז למה מר זוטרא לא אכל?

ת: שם בבבא קמא האריס לקח הפירות מן הבית, אבל כאן האריס לקח הפירות מן השדה וחשב מר זוטרא שהאריס בשעת החלוקה לא יגיד לבעל מה שנתן לרבנים.

ש: אבל אם כן למה אכל רב אשי את הפירות?

ת: רב אשי לא חשב שהאריס לא יגיד לבעל שנתן לרבנים פירות

אמימר ורב אשי שאלו למר זוטרא:

למה עכשו אתה לא אוכל
אם יש רשות מבעל
הפרדס?

”והתניא: אם נמצאו יפות
מהן-תרומתו תרומה!”

תשובת מר זוטרא

לא!

רבא אמר "כלך אצל יפות" אלא לענין תרומה לבד,
משום דמצוה הוא, ויהיה נדיב לתת יותר.

אבל כאן- משום בושה הוא נראה נדיב

פירות טמאים

- פירות מקבלים טומאה אם הפירות נוגעים ע"י מים, טל, חלב, דבש דבורים, שמן זית, יין, או דם
- הפירות מקבלים טומאה רק אם בעל הפירות שמח שהפירות מנגע את מים
- הלכה זו מופיע בספר ויקרא יא:לד "מכל האוכל אשר יאכל אשר יבא עליו מים, יטמא"
- בספר ויקרא יא:לח "וכי יתן מים עלזרע ונפל מנבלתם עליו, טמא הוא לכם"
- לומדים מפסוק השני שאם הבעל שמח שהפירות מנגע את מים, זה כאלו הבעל עצמו שם המים על הפירות
- משנה במסכת מכשירין מדומה מים כ סוגי 6- נוזל ים: טל, חלב, דבש דבורים, שמן זית, יין, דם

ברייתא לחזק אביי

יש ברייתא: עודהו הטל עליהן ושמח הרי זה "בכי יתן".

■ אם מצא פירות אם טל עליהם ובעל הפירות שמח
שהפירות רטוב, הפירות הם טמאים

נגבו אף על פי ששמח- אינן "בכי יותן"

■ אבל אם הבעל מצא הפירות אחר שהתייבשו והבעל שמח,
הפירות אינו טמאים

חזקת אביי

ש: מה הסיבה שאם מצא הפירות אחר שיתיבשו, הם לא
טמאים?

ת: משום שאנו לא אומרים שעכשו בעל הפירות שמח שהם
התייבשו ואז שם שהפירות רטוב הבעל שמח

אז אנו לומדים ששמחת הבעל בסוף לא מראה שהיה שם
שהפירות רטוב

לכן הברייתא תומכת לאביי שיאוש של הבעל בסוף לא היה
שם שהוא אבד את דברו

שקלא ותריא

ש: אבל לא כתוב בתורה "כי יותן" אלא "כי יתן" שהפירות אינו טמא עד שהבעל שם המים עצמו?

ת: אם כך, במקרה הראשונה שהבעל שמח שפירותיו רטוב הפירות לא תהיה טמאים אף על פי שהפירות עדיין רטוב כי הבעל לא שם המים עצמו!

אמר רב פפא...

כתוב בתורה "כי יתן" ומשמע שרק
אם הבעל ישים המים עצמו אבל
קוראים לפי "בכי יותן" משמע שהמים
נשים בלי מעשי אדם

כיצד מיישבים את הקורא והכתב?

מסקנה

אנו צריכים להסביר המקרה של "כי יותן" דומה ל"כי יתן" ואז במקרה שהבעל שם המים על הפירות עצמו בדעתו גם המקרה שהפירות נרטב חייב בדעת הבעל